

Fabián Estapé

Estapé respon

L'euro encara costa molt de pair

—**Professor Estapé, CiU ha arrasat. 62 diputats. Alguna sorpresa?**

—No m'ho esperava, sobretot quan vaig veure la campanya muntada per Duran i Lleida. Em pensava que no hi havia tanta gent disposada a votar en Duran, tot i que aquest senyor no vol governar Catalunya. El senyor Laporta l'encerta quan diu que de segur que Mas anirà a la Moncloa a veure si li recol·loquen en Duran. Però se n'anirà amb la cua entre cames.

—**El PSC ha caigut a mínims històrics, 28 escons. A què atribueix la davallada?**

—Al fet que han assumit la retallada de l'Estatut per part del TC, i això va lligat amb el seu tomb espanyolista. I, a més a més, ha quedat clar que el PP tenia molts vots soterrats.

—**José Montilla ha anunciat que plega de diputat i que al pròxim congrés també abandonarà les funcions de comandant del PSC. Qui creieu que rellevarà Montilla?**

—El meu candidat seria Antoni Castells, però de segur que hi ha molta gent a la cua. En aquests moments la crisi socialista és tan gran que caldrà veure qui vol posar-se al capdavant del desastre.

—**La derrota del PSC pot tenir un efecte dòmino a les municipals? D'entrada, CiU ha ofegat el cinturó roig i ha guanyat a moltes ciutats històricament socialistes.**

—De segur que perdran alcaldies. Potser tindran temps de corregir una mica la patacada, però també veurem l'endemà de les municipals quins pactes es fan per a intercanviar-se ciutats amb CiU.

—**Jordi Hereu confia a remuntar i mantenir l'alcaldia...**

—Em refermo en allò que ja vaig dir en aquesta revista: realment, aquest home no sap en quin món viu, perquè és evident que el PSC ja busca un relleu de candidat. Per tant, que no pateixi, que ell no haurà de remuntar res...

—**ERC ha rebut una patacada descomunal. De 21 diputats ha passat a 10. Per què creieu que la davallada ha estat tan pronunciada?**

—Hi ha una manca de sintonia de Puigercós amb l'electorat. Quan hi havia en Carod, ERC anava tirant. I en Puigercós deia que Carod li restava vots? En Carod es deu haver fet un tip de riure!

—**El Nobel d'economia Paul Krugman assegura que el problema d'Espanya és haver entrat a la zona euro. Compartiu la diagnosi?**

—Les meves recances sobre l'euro sempre han existit. Veig més difícil d'acabar de pair l'euro que no pas que l'economia belga rutlli. A Bèlgica tot es resol ajornant pressupostos, i així, anar tirant, es trobaran amb deu anys d'endeutaments i ajornaments.

—**Dieu que Espanya s'ha equivocat fent una devaluació interna, és a dir, abaixant salaris i preus.**

—Sí, és una estratègia agosarada, perquè vol dir caminar endavant sense mirar qui tens al darrere.

—**L'euro és en perill, com adverteixen alguns experts?**

—No és en perill, però tothom el llençaria. Sobreviurà, això segur.

—**Què s'ha fet tan malament, en política monetària a la UE?**

—Estirar i arronsar constantment.

Gemma Aguilera

Mercat i política

Muriel Casals

No prou unió

La Unió Europea ha decidit de fer-se responsable dels deutes dels seus membres; ara ha estat el torn d'Irlanda, com havia estat el cas per a Grècia.

En principi, aquestes actuacions, preses en reunions de cap de setmana dels ministres d'Economia, ens fan pensar que la Unió Europea funciona efectivament com una unió, com un conjunt unitari que té interessos comuns i que els defensa amb objectius i amb mitjans també comuns. Però si ens fixem en els detalls, hi ha elements que fan sospitar que la unitat és encara precària.

Com és lògic, quan algú fa un préstec amb molt bones condicions a un seu soci o amic, té el dret d'imposar-li alguns requisits. Els diners que les institucions europees (amb la participació del Fons Monetari Internacional, no ho oblidem) han transferit a Irlanda tenen el doble objectiu d'ajudar a quadrar el pressupost públic d'aquell país i de recuperar la salut dels seus bancs.

Les finances de l'estat i el sistema de crèdit són dos elements crucials per al bon funcionament de qualsevol economia, i per això els països que tenen més bona salut econòmica estan disposats a fer un sacrifici per a evitar la ruïna dels seus companys de projecte d'unitat europea, que són, d'una altra banda, també els seus clients i proveïdors.

Ara bé, si volem que la unitat europea sigui alguna cosa més que no un projecte és urgent de superar l'etapa de la unitat monetària i aplicar-se a construir la unitat fiscal. En aquest sentit l'espectacle d'Irlanda, disposada a tota mena de mesures poc populars però negant-se a harmonitzar el seu impost de societats amb els nivells europeus, és força preocupant.

UAB